

[Ingerlise Koefoed]

på tvang. Vi tror ikke på tvang i nogen forbindelse. Hvad hjælper tvang, hvis der ingen motivation er? Motivationen til at få lyst til at komme ud af narkomanien er fantastisk vigtig for de mennesker, der skal gennemføre en afvænnelse fra narkomani – og så altså muligheden for at gå ud til noget, der er anderledes og bedre end det, man kom fra, og det, som gjorde, at man blev narkoman.

Derudover må man sige, at forslaget her, som det også er sagt af andre ordførere, er belagt med en fantastisk kunstig og skæv argumentation. Man taler om sygdom, man taler om epidemiske sygdomme, og man viser overhovedet ikke nogen forståelse for, hvorfor disse ting sker.

Vi må altså afvise forslaget, og vi vil afvise det så eftertrykkeligt som overhovedet muligt.

Aase Olesen (RV):

Da fremskridtspartiet første gang fremsatte den tanke her i folketinget, at man skulle flytte narkomani over på den såkaldte liste A for smitsomme sygdomme, afviste det radikale venstre tanken, og den blev afvist ganske grundigt og eftertrykkeligt af 121 medlemmer af dette folketing mod 16.

Jeg ved ikke, om fremskridtspartiet ikke noterede sig motiveringen for afvisningen. Den havde i hvert fald ikke i sig nogen opfordring til at gentage forslaget som et beslutningsforslag. Jeg kan godt se, at man der ved sikrer sig en udvalgsbehandling, og hvis dette forslag giver anledning til forskelligt materiale i udvalget, skal vi ikke have noget imod det, men det må være klart, at det aldrig nogen sinde kommer længere end til denne første behandling.

Jeg skal ikke bidrage til at forlænge debatten, blot henvise til det, jeg har sagt tidligere ved den narkodebat, der var den 29. november 1979. Jeg er i øvrigt enig i den motivering, som indenrigsministeren gav for at afvise, og jeg må nok sige, at jeg finder, det er en meget grov påstand her at sige, at en sådan afvisning betyder, at så må indenrigsministeren høre til de troende hashliberale.

Jeg vil gerne erindre om – det er det, jeg bygger på – at ministeren også refererede til sundhedsstyrelsens vurdering af dette problem. Jeg tror, at de fleste her i folketinget, som jo ikke er medicinere, må støtte sig på

den slags udtalelser fremfor på de af hr. Erlendsson fremsatte beskyldninger. Jeg vil gerne henvise til, at hr. Erlendsson i Morgenavisen Jyllands-Posten den 6. januar 1980 siger, at modargumenter mod at tage denne narkomani op på liste A er spidsfindigt medicinsk juristeri. Det må stå helt for hr. Erlendssons egen regning.

Jeg vil gerne sige, ligesom flere andre ordførere tidligere har sagt, at det drejer sig slet ikke om tvang. Det drejer sig ikke blot om at få gjort narkomaner stoffri, men i nok så høj grad om at give dem en erstatning, et livsindhold, der kan erstatte den ene tanke, der hidtil har fyldt dem fuldstændig og alene, nemlig hvordan de får fat i stof. Det gør vi altså ikke ved tvang og uden accept fra dem, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Det er ikke tvangen, der er det vigtigste. Det, der er vigtigt, er at motivere den syge. Det kan man ikke gøre, så længe han har den frygtelige narkohunger i kroppen. De, som så den TV-udsendelse, lagde også mærke til, at den mand, der havde været 30–40 gange på aftrapning, sagde: så går man fra, når det begynder at gøre ondt. Det er det, man skal forhindre dem i. Det er det, man skal hjælpe dem til ved at pålægge dem den tvang, at de når at blive motiveret til at gå videre til en resocialisering.

For øvrigt drejer liste A sig om alment farlige sygdomme. Det er smitsomme sygdomme, men det er altså ikke den liste B, som fru Aase Olesen måske tænkte på.

Birgith Mogensen (CD):

Jeg må indrømme, at jeg indtil for kort tid siden har udtalt, at sygdommen narkomani som et led i et længere helbredelsesforløb burde inddrages under epidemiloven, men mange lange samtaler med læger, psykologer, socialpædagoger og andre fagfolk har fået mig til at frafalde dette standpunkt. Dels er tvang som regel af det onde – i dette tilfælde er det tvangsindlæggelse af ungdomsnarkomaner til afvænnelse, som forslagsstillerne tilsigter – dels kan man ikke betegne narkomani som direkte smittefarlig. Det kan man derimod med hensyn til sygdomme såsom